

SÔNG QUẢNG ĐẠI NHƯ THIÊN CHÚA

Chúa Nhật Tuần XXV – Mùa Thường Niên

(Is 55:6-9; Pl 1:20c-24.27a; Mt 20:1-16a)

Ai trong chúng ta cũng đã một lần “ghen tỵ” khi thấy người khác được ban nhiều hơn mình. Chúng ta thường nghĩ và nhìn sự kiện theo cái nhìn của con người. Nếu chúng ta biết nhìn mọi sự theo cái nhìn của Thiên Chúa, thì chúng ta hiểu được đường lối của Ngài và như thế chúng ta sẽ không còn so sánh mình với người khác để rồi sinh ra ghen tỵ. Trong bài đọc 1 hôm này, ngôn sứ Isaia mời gọi chúng ta tìm Đức Chúa và đường lối của Ngài hơn là sống theo đường lối mình đang theo và tư tưởng mình đang có (x. Is 55:6-7). Tư tưởng và đường lối của chúng ta thì giới hạn vì chúng ta nhìn và suy nghĩ trong thời gian, còn tư tưởng và đường lối của Thiên Chúa thì vô hạn vì Ngài nhìn mọi sự trong vĩnh cửu. Vì vậy, “tư tưởng của Ta không phải là tư tưởng của các ngươi, và đường lối các ngươi không phải là đường lối của Ta - sấm ngôn của Đức Chúa. Trời cao hơn đất chùng nào thì đường lối của Ta cũng cao hơn đường lối các ngươi, và tư tưởng của Ta cũng cao hơn tư tưởng các ngươi chùng ấy” (Is 55:8-9). Những lời này làm chúng ta suy gẫm về những gì xảy ra trong cuộc sống của mình. Không có sự kiện này xảy ra trong ngày sống mà không có ý nghĩa riêng của nó. Nói cách khác, dưới con mắt đức tin không có gì xảy ra trong ngày sống là ngẫu nhiên. Mọi sự kiện xảy ra trong sự quan phòng của Thiên Chúa để chúng ta học biết đường lối của Ngài. Liệu chúng ta có can đảm từ bỏ lối sống theo tư tưởng của mình để sống theo đường lối của Thiên Chúa không?

Về phần mình, Thánh Phaolô trong bài đọc 2 trình bày cho chúng ta cách thức tuyệt hảo nhất để sống theo đường lối và tư tưởng của Thiên Chúa là hoàn toàn để “Đức Kitô tỏ bày quyền uy cao cả của Người nơi thân xác tôi, dù tôi sống hay tôi chết: vì đối với tôi, sống là Đức Kitô, và chết là một mối lợi” (Pl 1:20c-21). Đối với Thánh Phaolô, sống là sống cho Chúa, còn chết là được kết hợp với Ngài. Vì vậy, sự chết đối với thánh nhân không phải là một cái gì đáng sợ, những là “phương tiện” để qua đó chúng ta diện kiến nhan thánh Chúa. Để sống và chết cho Chúa, Thánh Phaolô chỉ mong ước ở các tín hữu Philiphê một điều, đó là họ “phải ăn ở làm sao cho xứng với Tin Mừng của Đức Kitô” (Pl 1:27a). Đây là Tin Mừng của tình yêu và tha thứ, Tin Mừng về sự quảng đại và cảm thông cho những người bị loại ra ngoài xã hội.

Trong Tin Mừng Thánh Matthêu, chúng ta cũng tìm thấy một dụ ngôn về vườn nho trong chương kế tiếp (21:33-34). Bài Tin Mừng hôm nay liên kết với những bài Tin Mừng chúng ta đã đọc trong những ngày trước hầu làm sáng tỏ đề tài phần thưởng dành cho các môn đệ Chúa Giêsu đồng thời cũng nói lên sự đảo ngược về vận mệnh của những người trước hết sẽ nên sau hết và những người sau hết sẽ nên trước hết. Tuy nhiên, trong dụ ngôn này, Thánh Matthêu đưa một đề tài mới vào trong phần thưởng dành cho những người theo Chúa Giêsu, đó là sự quảng đại của Thiên Chúa.

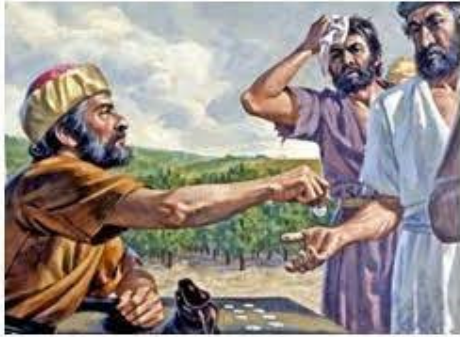
Hình ảnh đầu tiên mà chúng ta lưu ý là “vườn nho.” Đây là biểu tượng cho dân Israel (x. Is 5; Gr 2:10). Nhìn từ bối cảnh này, chúng ta thấy Chúa Giêsu nói đến việc “mướn” nhiều người để “sai đến với những con chiên lạc Israel.” Sau khi đã thoả thuận với thợ mỗi ngày một quan tiền, đây là tiền công bình thường cho một ngày làm công trong thời gian đó (x.

Mt 20:2). Người chủ thuê người làm vào lúc 6g sáng, 9g sáng, 12g trưa, 3g chiều, và 5g chiều. Trong khoảng thời gian đó, những người tìm việc làm thường đứng ở các ngã ba đường hoặc chợ để mong được thuê làm. Tuy nhiên, chúng ta cần lưu ý sự khác biệt ở đây là vấn đề tiền công. Đối với những người làm công được thuê ngay từ đầu ngày là có thoả thuận một quan tiền; còn những người được thuê từ 9g sáng đến 5g chiều thì tiền công không được đưa ra để thoả thuận, nhưng lệ thuộc vào người chủ. Ông chỉ hứa là “sẽ trả cho các anh hợp lẽ công bằng” (Mt 20:5). Như chúng ta biết, ngày sống của người Do Thái bắt đầu lúc 6g sáng và kết lúc 6g tối. Như vậy, những người làm từ 6g sáng phải làm 12 tiếng, còn những người được thuê làm sau chỉ làm 9 tiếng, 6 tiếng, 3 tiếng hoặc chỉ 1 tiếng. Điều này là lý do tại sao những người làm 12 tiếng phàn nàn vì ông chủ trả công không theo lẽ “công bằng.” Vì nếu theo lẽ công bằng, họ làm nhiều hơn sẽ nhận được nhiều hơn. Nhưng họ quên rằng tiền công của họ không được hứa trả theo lẽ công bằng, nhưng theo “thoả thuận.” Đây chính là thái độ của nhiều người trong chúng ta. Nhiều lần, chúng ta đến với Chúa và “bắt” Chúa phải trả cho mình theo lẽ công bằng: con làm nhiều thì con phải được nhận lại nhiều. Con đi lễ nhiều, làm việc tốt nhiều thì con phải được thưởng nhiều. Thái độ này đã đặt giới hạn cho tình yêu và sự quảng đại của Thiên Chúa. Đồng thời cũng chỉ rõ ý hướng làm việc của chúng ta là chỉ để được thưởng hầu có thể so sánh với người khác là mình đã làm hơn người khác. Hãy chú tâm làm việc và để việc thưởng công cho Đức Chúa. Đừng so sánh và tức giận, nhưng biết tìm vui trong những gì nhỏ bé mình nhận được từ sự quảng đại của Thiên Chúa.

Một chi tiết khác chúng ta có thể suy gẫm là: “Khoảng giờ mười một, ông trở ra và thấy còn có những người khác đứng đó, ông nói với họ: ‘Sao các anh đứng đây suốt ngày không làm gì hết?’ Họ đáp: ‘Vì không ai mướn chúng tôi.’ Ông bảo họ: ‘Cả các anh nữa, hãy đi vào vườn nho!’” (Mt 20:6-7). Những lời này cho chúng ta thấy họ muốn làm việc, nhưng lại không được ai thuê mướn. Chi tiết này biện minh cho việc “sao các anh đứng đây suốt ngày.” Điều Thánh Máthêu ám chỉ ở đây là để dạy các tín hữu trong cộng đoàn mình về giá trị của làm việc: có một việc làm, dù nhỏ mọn hay ngăn ngủi cũng tốt hơn là không có gì để làm hay không chịu làm gì [lười biếng]. Chi tiết này nhắc nhở chúng ta về thái độ trước công việc. Ai cũng muốn có việc lớn, việc tốt, còn những việc tầm thường chẳng mấy ai thích. Thánh Máthêu dạy chúng ta rằng: điều quan trọng không phải loại việc tôi làm, nhưng là thái độ làm việc của tôi. Sự vĩ đại của công việc hệ tại ở chỗ biết nhìn công việc mình như là sự đáp trả lời mời gọi vào làm trong vườn nho của Thiên Chúa, làm việc Chúa trao, chứ không phải là làm việc mình thích, theo giờ mình thích.

Câu 8 và 9 là những câu chuyển tiếp và là bối cảnh để giải thích những gì đi theo sau: “Chiều đến, ông chủ vườn nho bảo người quản lý: ‘Anh gọi thợ lại mà trả công cho họ, bắt đầu từ những người vào làm sau chót tới những người vào làm trước nhất.’ Vậy những người mới vào làm lúc giờ mười một tiến lại, và lãnh được mỗi người một quan tiền.” Đúng ra nếu ông chủ trả tiền cho những người vào làm trước và họ đi về thì không có vấn đề “cần nhần.” Tuy nhiên, điều này xảy ra để hoàn thành điều Chúa Giêsu nói trong câu cuối của chương 19 (câu 30) và cũng là câu cuối của bài Tin Mừng hôm nay: “Thế là những kẻ đứng chót sẽ được lên hàng đầu, còn những kẻ đứng đầu sẽ phải xuống hàng chót” (Mt 20:16a). Chi tiết này cho thấy cách thức ông chủ làm việc khác với cách thức mà những người làm công thường nghĩ đến. Vì cách thức làm việc “kỳ quặc đó” mà những người làm trước nhất lấm bầm, khó chịu và cần nhần với ông chủ: “Mấy người sau chót này chỉ làm có một giờ, thế mà ông lại coi họ ngang hàng với chúng tôi là những người đã phải làm việc nặng nhọc cả ngày, lại còn bị nắng nôi thiêu đốt” (Mt 20:12). Những lời này nhắc nhở chúng ta rằng trong cuộc sống khi không hiểu được đường lối của Thiên Chúa, chúng ta

cũng thường lắm bầm, khó chịu, và cần nhờ Chúa. Nhiều người mất cả niềm tin vì họ không thể chấp nhận đường lối “bất công” của Thiên Chúa. Nhưng ông chủ cho thấy, ông không bất công với họ vì ông trả cho họ đúng với khoản tiền cả hai bên đã đồng ý: “Này bạn, tôi đâu có xử bất công với bạn. Bạn đã chẳng thoả thuận với tôi là một quan tiền sao?” (Mt 20:13). Thiên Chúa không bao giờ đối xử bất công với chúng ta, vì Ngài “công bình” và giàu tình thương. Điều làm cho những người đến làm trước cảm thấy tức giận với ông chủ là vì họ “mong chờ điều không phải của họ.” Khi chúng ta mong chờ điều không phải là của mình thì chúng ta sẽ dễ dàng thất vọng vì chúng ta sẽ không bao giờ có được điều đó. Thái độ này hoàn toàn trái ngược với thái độ những người vào làm sau. Họ không

mong chờ. Họ hoàn toàn dựa vào sự quảng đại của ông chủ và họ nhận được khoản tiền công vượt sự mong chờ của họ. Khi đến với Chúa, chúng ta ai cũng có mong ước. Nhưng điều quan trọng là liệu sự mong ước của chúng ta có giống với sự mong ước của Chúa cho chúng ta không? Hãy để sự mong ước của chúng ta tan biến trong sự mong ước của Chúa, vì sự mong ước của Ngài luôn luôn tốt hơn và hoàn hảo hơn cho cuộc đời của chúng ta.